

ASSUMPTA SERNA, A LA LLUM DEL NEÓ

Horitzons llunyans per a una actriu barcelonina

Assumpta Serna, recent encara el seu èxit a París amb l'obra de Moravia «L'àngel de la informació», ha vingut a Barcelona per rodar «L'home de neó», un «thriller» urbà d'Albert Abril. Els seus passos s'encaminen ara cap a l'aventura americana.

«El de l'actor és un treball solitari».

Carles Singla

La rebuda és de pel·lícula. Assumpta Serna obre la porta del seu apartament, a les deu del matí, amb el cabell humit i emboticada en una tovallola que la cobreix des del pit fins a ben just mitja cuixa. S'excusa, amb un somriure d'orella a orella, i esperem al *living* mentre ella s'acaba de vestir i arriben la perruquera i la maquilladora. Ja vestida, Assumpta s'instal·la al bany, asseguda enfront del mirall. Mentre li arreglen el cabell comença la conversa. En els últims temps, es fa més difícil de veure-la a la pantalla. Porta un ritme d'una pel·lícula a l'any a Catalunya.

—Mai ho havia pensat així, però potser sí. Ha coincidit que les dues últimes han estat catalanes, la de l'Ignasi Ferré, i aquesta d'ara. Perdre el contacte tampoc no és bo, i per a mi, Catalunya també és Espanya.

—Tant L'home de neó com *Qui t'estima, Babel?* són, a més a més, pel·lícules de directors joves, que fan el seu segon llargmetratge, i el primer en condicions normals.

—Aquí tampoc hi ha massa directors, a part del Bigas Luna, amb més de cinc pel·lícules. Llavors et trobes amb els joves, que són gent amb ganes de dir coses, amb il·lusió per fer el projecte. Quan un director ja ha fet moltes pel·lícules, té una sèrie de comportaments molt fixos. Amb un

director nou és com una aventura i, si t'agrada, jo crec que s'hi ha d'anar.

—*¿Què et va atreure de L'home de neó?*

—Una mica tot això. L'Albert Abril va venir a París, vam estar parlant del guió, de la seva idea, i sobretot del Feodor, perquè jo havia treballat amb ell i tenia ja una seguretat quant al meu treball enfront d'un altre actor.

—*Amb el Feodor Atkine ja havies*

ca, no sé si el públic perdonarà. Tampoc el Feodor és bo, també accepta fer les coses que fa per diners.

—*¿A tu t'agraden més els personatges de noia bona o prefereixes aquest tipus de personatges que no són declaradament bons, en els quals sembla que t'especialitzes?*

—Jo no crec que estigui especialitzada en dolents. Més aviat són personatges que no tenen una innocència,

tentant obrir nous camins. A França ho tenia més immediat, perquè sabia la llengua, perquè s'havien fet algunes coproduccions, per la pel·lícula del Saura... L'últim any he fet tres pel·lícules franceses i a través de la meva representant va sortir la possibilitat de fer aquesta obra de Moravia. Vaig agradar al director, i ha estat una experiència molt maca. Ara hi ha el projecte de portar *L'àngel de la informació* a Nova York, a l'off-Broadway, i aquí també s'ha presentat un pressupost a la Generalitat. Per a mi, l'obra de teatre ha estat el personatge més interessant que he fet en aquests últims temps.

—*¿Cap a on vols encaminar el teu horitzó professional?*

—París és el centre de la cinematografia europea. Estar allà és interessant pel fet que és un mirador cap a les altres cinematografies. Pensava tenir aquest peu una mica fix allà, i mantenir el caliu aquí a Espanya. Aquí és on jo m'expresso millor, i hi ha molts directors encara que tindria ganes de treballar-hi. Després, la idea és obrir altres mercats.

D'ací a cinc anys l'ideal per a mi seria tenir aquest centre a Europa entre París i Madrid, i fer la sortida que estic intentant ara a Amèrica. Ja tinc dos representants, un a Nova York i un a Los Angeles, sempre que vaig allà faig proves, i hi estic en contacte. Ara m'acaben de donar el paper per a una sèrie de televisió americana, que es diu *Crime story*, i segurament la faré a finals del mes que ve. Aquesta obertura em fa il·lusió, perquè és una cosa absolutament diferent i és la meva primera aventura en anglès.

—*Després d'haver viscut a Barcelona, a Madrid, i a París, ¿amb què et quedaries i què deixaries de cada ciutat?*

—A Barcelona he passat uns quants anys que sentia melangia. Arribava aquí i tots els records venien, un banc on vaig estar amb el meu primer noi, la meva facultat, el meu institut. Només vaig començar en aquesta professió me'n vaig anar a Madrid. Allà, els records que tinc són sempre relacionats amb el treball, si no són barris molt determinats de quan estàvem amb el meu marit llavors, Carlos Tristanchó. I París, al principi em semblava una ciutat molt dura, i ara que hi he viscut dos mesos ja me l'he feta més meva. Cap de les tres ciutats no ha estat mai la meva ciutat, potser perquè aquesta és la meva idea de la vida. Desavantatges, penso que quan estàs en aquesta professió la postura més in-

«M'agrada que els meus personatges no siguin el de la típica nena bona».

treballat, però mai no havíeu fet una escena junts, ¿no?

—Sí, però jo l'havia vist treballar a París en coses de teatre, en moltes pel·lícules. Sempre ens anem seguint.

—*El Feodor deia, abans que tu arribessis al rodatge, que esperava que en les vostres escenes es crearia alguna cosa molt forta. ¿Ha estat així?*

—Exactament així. Hem canviat moltes coses del guió, juntament amb l'Albert Abril, i veient les projeccions, n'estem contents. Al rodatge, els dos ens excitem mútuament, un dia és ell i un dia sóc jo. Estem constantment al costat de l'altre, per recordar-nos tot el que hem parlat a la nit sobre el que faríem al dia següent. És un treball d'equip molt agradable.

—*El teu personatge és la noia dolenta?*

—No es pot dir que sigui dolenta. La idea que teníem l'Albert i jo era que fos víctima i botxí al mateix temps. Ella està també dominada per algú, i ningú no és dolent ni bo sinó que actua segons les circumstàncies. Això em sembla molt interessant en un thriller com aquest que no és tòpic ni típic. Ella actua pels seus interessos, però ¿qui no ho fa? Jo la perdono una mi-

són forts, una mica masculins en les seves reaccions. M'agrada que els personatges que faig no siguin la clàssica nena bona... El que he fet a París, en teatre, a *L'àngel de la informació*, era un personatge innocent i absolutament exterminador. Es poden conjugar les dues coses. Quan fas un paper, et surten papers més o menys d'aquella línia, llavors és important buscar aquells personatges que et puguin obrir cap a unes altres direccions, perquè personalment també t'enriqueixen.

—*Fa un any deies que tenies ganes de fer una comèdia. ¿No te n'han ofert cap?*

—Volia fer *Barrios altos*, del Berlanga junior, amb la Victoria Abril, però no ens vam posar d'acord. Ara hi ha un projecte, que seria una comèdia per fer a Madrid. Em fa molta il·lusió fer una comèdia, i m'agradaria que la gent em vegés en aquest registre. A París ja era això, *L'àngel de la informació* era una comèdia. És molt maco comprovar que la gent riu, i a més els francesos, són una miqueta més tancats per exorcisar les seves emocions.

—*¿Com ha resultat fer teatre a França?*

—Ja fa dos o tres anys que estic in-

tel·ligent és estar bé on et porta la feina.

—¿Anant i venint de Barcelona, quins canvis has vist a la ciutat?

—Molts. He trobat que la gent sabia més bé el català, per exemple. Penso que a Barcelona hi ha ara, amb les Olimpíades, una gran expansió, de sortir a l'exterior, d'atraure la gent de fora cap aquí, i això també quant a cinematografia.

—¿Tu ets molt amant de la vida nocturna?

—No massa, la veritat és que no em queda massa temps. Ara, per exemple, m'hauria agradat anar a uns quants llocs a veure què passava amb la marxa catalana, però no he pogut. Hi ha alguns dies que et fa falta aquesta expansió, però tampoc no m'agrada sortir cada nit, per costum.

—¿És certa la teva fama de ser una actriu molt meticulosa en la preparació dels papers?

—Depèn de cada personatge. Jo sóc algú que es mou bastant per intuïció, no que va amb paper i llapis. Després, si vols, ho teoritzo i puc explicar-ho als altres. El cas de *L'home de neó* ha estat interessant perquè el personatge s'ha anat construint a mida que jo l'he anat fent i s'ha desenvolupat jo crec que més ric que al guió.

—Si no he comptat malament, ara tens trenta anys...

—Sí, sí. Setze de setembre.

—Encara tens moltes pel·lícules per davant. Per a tu ¿la meta quina ha de ser... fer-te molt rica, arribar molt amunt, fer papers molt importants?

—No, jo penso que és estar contenta amb els papers que et toca fer, ser molt exigent, però a la vegada estar satisfeta. És intentar buscar sempre el lloc positiu per fer cada cosa. La vida d'un actor és molt diferent de la de l'altra gent, no són vuit o dotze hores, és tot, sempre. És un treball molt solitari.

L'actor a través d'aquesta professió es dona als altres. Llavors l'ideal és trobar un paper que estigui a la vora d'aquestes coses que tu en aquest mateix moment vols dir. La meta és una mica això. Penso que el cine té una funció també personal, com a creador i de poder obrir nous camins. Quan dic això penso en la gent que ara mateix es fa petons de com ho ha vist al cinema. La gent s'estima tal com ho han vist al cinema. Als anys trenta, als anys quaranta, s'estimava d'una altra manera, n'estic segura.

—¿La vida de l'actor és una existència solitària?

—Una mica, si estàs en parella, igual. No és perquè ara no estigui vi-

vint amb algú, també quan estava casada. És un treball solitari. Cada rotatge és una forma de vida diferent a què has d'amoïllar-te i en el moment que acceptes fer el personatge, tot s'esborra i no et queda massa cosa teva. Però, alhora, aquesta és una de les professions que més et pot servir per conèixer-te a tu mateix.

—¿A més de la feina d'actriu, tens pensat d'escriure o de dirigir algun dia?

—Sí, hi ha molt pocs directors que sàpiguen dirigir actors i una de les coses que m'agradaria fer és aquesta. Penso que he après bastants punts importants del que ha de tenir un director,

però el que m'agradaria és fer-ho tot jo. La meua idea és anar buscant persones que hi entenguin, bons professionals, i cridar-los a la meua pel·lícula.

—¿Tens pensada ja alguna idea?

—N'hi ha sempre. Ara amb el Feodor i el Patrick Bauchau, els dos actors que conec més, he pensat en una idea de guió que seria una història d'estafadors, en clau de comèdia. L'obra de teatre és una mica així, i el fet que jo hagi comprat els drets per fer-la en anglès als Estats Units i en català i espanyol aquí, denota una mica aquestes ganes de lligar-me a projectes que hi crec. □

«El cine té la funció, a nivell personal, de poder obrir molts camins».